

Az áldozattal kezdi évadját. Az utolsó publikáció: *A vén cigányé* a *Pesti Napló*ban. Az utolsó vers: *Fogytán van a napod*. Az utolsó levél: borairól intézkedik. Az utolsó lakás: Pesten, a Váci utcai Kappel-házban.

Barbás József így emlékezik a költőzködése: „Én szállítám a költőt oda kocsin, ebéd után. A lépcsőkön én kísértem föl gyalog, neje is lesietvén eléje az emeletre. Karon vezettük, noha ő vonakodott a vezetéstől. Fölrelve, szétnézegetett szobájában, támlányba ült, dohányzott, s nagyobb társaságot kívánt látni. Öt óra tájon engemet meg is kért, hogy menjünk le a Korona kávéházba. Én vonakodtam, de nem tarthatám vissza. Lementünk, de félóránál tovább nem engedhetém ott maradni, mert pipafüst volt. Ő folyvást beszélgetett, meglehetősen vidáman, élceket is vegyítve szavaiba, sőt cigány és tót adomákat is mondogatott. Midőn visszatértünk, csak akkor kellett már kissé erősebben támogatni, de akkor sem feküdt le mindjárt, hanem megint támlányába ült, s csak negyedóra múlva bírtuk rá, hogy lefeküdjék.”

Ez 1855. november 17-én történt. Allapota még akkor este rosszra fordult, két nap múlva halott volt. „Halála percében mi hárman valánk jelen”: Toldy Ferenc, egy fiatal orvos és az emlékező Barbás. „Neje a mellékszobában mély fájdalomakba volt esve.”

MEGFÁRADT EMBER HAMVÁRA NEHEZKEDIK A DOMB

